

[Lykketoft]

mest optaget af at forsvare, ville de være klar over, at det ikke er den store del af det konservative vælgerkorps', men et meget, meget lille mindretal.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg synes ikke, at det, som hr. Lykketoft siger, skal have lov til at stå fuldstændig uimodsagt.

Det er klart, at det var en ubehagelig tale. Jeg føler ubehag ved at måtte holde den, men den er klart foranlediget af og relevant ved et meget, meget ubehageligt lovforslag. Jeg skal ikke karakterisere hr. Lykketoft, og jeg synes hellere, han skulle overlade spørgsmålet om, hvordan konservative vælgere tænker, til mig end selv at udtale sig om det.

Når hr. Lykketoft siger, at jeg interesserer mig for de meget få i samfundet, er det forkert. Det er jo ikke det, dette drejer sig om. Min tale gik ud på, at jeg interesserer mig for beskæftigelsen og for produktionen i dette samfund, og at jeg interesserer mig for, at erhvervslivet, som danner grundlaget for produktion og beskæftigelse, får billig og risikovillig kapital til rådighed.

Det var pudsigt nok de samme motiver, hr. Lykketoft havde, da han som skatteminister fremsatte det forslag, som altså nu er så forfærdeligt, og det er det samme motiv, jeg har i dag, som vi havde, dengang vi lavede realbeskatningsloven i fællesskab, hvor vi fritog aktier for realrenteafgift. Jeg tror derfor, hr. Lykketoft skal give sig selv skylden, hvis han finder, at denne diskussion er ubehagelig – og det er jeg for så vidt ganske enig med ham i at den er.

Arne Lund (KF):

Da dette socialdemokratiske forslag blev fremsat for et halvt år siden, i maj i år, blev det ved førstebehandlingen afvist af regeringspartierne og Det Radikale Venstre med gode argumenter, som åbenbart ikke rigtig har bidt, og jeg må derfor gentage, hvad jeg på Det Konservative Folkepartis vegne sagde ved den lejlighed.

Det regelsæt, vi har for aktieavancebeskatningen, der blev skabt i 1981 og 1983, blev skabt med socialdemokratisk bistand, og det regelsæt har medvirket til, at aktiemarkedet har udviklet sig gunstigt – vi har fået et større aktiemarked – og det har medvirket til det

opsving i investeringer, produktion og beskæftigelse, vi har fået, ligesom det også har medvirket til, at trods alt en større andel af befolkningen er blevet aktieejere.

Jeg har da i øvrigt også forstået, at i visse henseender interesserer Socialdemokratiet sig stadig væk for at gøre aktiebesiddelse fordelagtig. Jeg nævner i denne forbindelse, at der på det seneste er udtalt interesse fra Lønmodtagernes Dyrtidsfond og fra ATP for i større udstrækning end hidtil at kunne investere i aktier.

Derfor finder jeg det skuffende, at Socialdemokratiet nu genfremsætter et lovforslag, som er et brud med en mere moderne linje, som vi ellers havde kunnet spore. Det er udtryk for en mere gammeldags, antikveret socialdemokratisk holdning, hvor aktiebesiddelse nærmest er noget odøst og helst skal gøres strafbar. Det synes jeg er skuffende, og jeg skal derfor, også under henvisning til skatte- og afgiftsministerens grundige og kærlige behandling af forslaget, som jeg kan tilslutte mig, afvise forslaget på Det Konservative Folkepartis vegne.

Skrumsager Skau (V):

Det foreliggende lovforslag om beskatning af aktier er fuldstændig uantageligt for Venstre. Forslaget medfører et betydeligt tilbageskridt for de ønsker, Venstre har om at skaffe risikovillig kapital til erhvervslivet, samt om den spredning af ejendomsretten og det, der populært kaldes overskudsdeling.

Det var også udgangspunktet for de ændringer, der blev gennemført i henholdsvis 1981 og 1983. Hvis forslaget vedtages – men det tror jeg ikke det gør – får vi igen en urimelig beskatning af eventuel fortjeneste af aktier, der har været ejet i mere end tre år.

For dem, der investerer i aktier på længere sigt, og som i høj grad vil være medarbejdere, og andre, der ønsker at have indflydelse på og medansvar for vores erhvervsliv, vil vedtagelsen virke som et kølleslag. Selv om der er en fritagelse for de første 20.000 kr. pr. år pr. person, vil det virke som en straffeekspedition mod alle dem, der beredvilligt har stillet midler til rådighed med risiko for tab og med mulighed for gevinst.

Dette lovforslag er desværre en del af Socialdemokratiets siksakkurs. I 1981 gennemførte de ved hjælp af flere af de borgerlige